

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.

Budapest, máj. 25. 1873. 21-ik szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.

Szerkesztői iróda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A sógor krachja.

Sohsem vallott a sógor még
Oly szégyent, mint mai nap,
És épen a hirhedt világ-
Kiállitása alatt.

Uri bandák, rabló bárók,
Milliomos zsiványok;
E dologtalan, csürhe nép,
Mely csak Mammont imádott;

Mely nem ismert becsületet,
Csalt, rabolt hol lehetett —
Most egész gyalázatában
Szemünk előtt hentereg!

Világtárlatot rendeznek,
Ámitni a világot!
Hajh, de Bismark az osztráknak
A tyukszemére hágott.

De a végzet mi reánk is
Sujtó kezét eresztté,
Hogy ily néppel kell egy tálból
Enni nekünk cseresznyét...

Egy kaszszánk van, s a németnek
Van tolvajkulcsa ahoz —
Mindig kiveszi a sógor
Mit a magyar odahoz...

Csináltassunk mi magyarok
Külön kaszszát magunknak,
Ha lehet, még a jövőre
Használjuk fel a multat.

A sógornak meg tanácslom:
Hogy a börze harangját,
Mely csak bukás alkalmával
Szokta hallatni hangját,

Csináltassa koporsónak!
Jó kóter lesz belőle.
S benne börzét, börziánert
Vigyen a temetőbe!

Keresztjáró prédikációk
a pesti ángol szüzek templomában,
előadja áldozócsötörtökön Csingó-bingó jezsuita páter.

Keresztény atyámfiai!

Nagy sokaságot vártam, s im nagy csekélység jelentkezett. Látom, hogy a sátán, mely veszett és annyira óhajtott civilisátiótoknál fogva, mind inkább erősebben terjeszti szét karjait, iszonyu pusztitásokat tőn az urnak kertjében.

A pécsi jégeső és a nagyváradi felhőszakadás, hozzá képest — csak kis Mi ka, — fölér ez a veszteség egy Jeruzsálem pusztulásával!

Ezelőtt még csak hatott az ige, — most ennek van legcsekélyebb árkelete.

Fiaim! be kell őszintén vallani, hogy kutyáliter megromlottatok, s hogy az a jó erkölcs, a mely eddig bennetek lakott, tökéletesen elköltözködött belületek

Ezelőtt a misét is csak jobban hallgattátok.

Kell ti nektek most mise? Férfiaitok, a helyett hogy mint istenfélő jó keresztényekhez illenék, beülnének időközönkint az anyaszentegyház épületébe, s ott áhitatoskodnának, — beleülnek az örömleányok ölébe, s ott hallgatják a misét, a miért pedig a disznók legalább is háromszor annyi taksát fizetnek, mint a melyet nekünk fizetnének, ha becsületes emberek volnának.

A fehér nép között is igen sok elkanászkodott már!

Ezek is ezelőtt csak jobban vették a lélek üdvösségére annyira megkivántató szentelt vizet és szentelt viaszgyertyákat, — kell is most ezeknek szentelt viz és szentelt viaszgyertya!?... veszik e helyett maguknak a duzzadtülepü ruhákat, s azokat a Sionhegyeket, a melyektől fejük olyan bolondul megdagad, mint egy szapuló.

Ezeknél is nagyobb most már a hivalkodás, mint a kegyesség.

Nincsenek már ma hős Juditok, — jámbor életü Genovevák, Erzsébetek és szüz Margitok.

Tenné is azt ma egy hajadon leány, hogy a világi hivalkodásról lemondva, — elzárná magát az élet minden csábitásaitól, s egyedül a hitnek élve, az anyaszentegyháznak ajánlaná föl minden földi javait?

Majd ajánlja, — csak lesse az esztergomi káptalan.

Hanem igen is! ha meglát valami jó erőben levő s az ő telhetetlen kivánságának megfelelő karabinus vitézt, — uczu neki! csak ugy suhog utána a selyemviganó, — s nem kell hosszas ostrom neki, szivét és testét felajánlja azonnal.

Igen is! gyermekeim, ennyire megveszett ma már az erkölcs ti köztetek.

Most is kiket látok a bucsutjáró szent gyülekezetben!?

Látom a sántákat, bénákat, a görvélyeseket s a hurutosokat és náthásokat.

Ezenkivül látom, hogy a kik itt vannak, nem hogy hoztak volna valami péterfillérféle bonumokat, hanem maguk is olyan názáretbeli állapotban vannak hogy az ily bonumok hánytvetett állapotjukra nagyon ráférne...

Miserere nobis domine!

Mi lesz belőlünk, ha az a gonosz civilisátió, a mit ez a bőribe nem férő baloldal annyira terjeszteni akar, — naponként erősebb lesz, — akkor aztán elmehetünk szent Pius atyánkhoz Rómába, kutyát fésülni, — nem fizet a mi misénkért még a tulokfejü parasztember sem.

Mert hiszen most már ezek is olyan hegyesen hordják orraikat, mint a giraff.

Ha a tiz parancsolat s a szent szinodusok alapján egy kissé rájuk förmed az ember, s szentelt viz helyett szegedi szappannal jól megtalálja őket mosdatni, két, három hétig sem jönnek tájunkra, ugy hogy számtalanszor alig van egy pár köszvényes és podágrás vén asszonynál egyéb a gyülekezetben, a kiknek a drága malasztokat és keneteket kell kiosztani.

Pedig tudhatnátok nebulók magatokról, hogy az ilyes valami nagyon is gusztustalan dolog

Most is im mennyire megcsalódott atyai kebelünk!

Krisztus urunk menybemenetelének emlékezetes napjaiban a huzgó processio hivei között vártuk a hü odaadó magyar nemességet és a magos aristokrátiát. Vártuk különösen a mi szelid és buzgó hivünket, a kegyes Apponyit, a nyájas Sennyeyt és a mindig kész engedelmességü Cziráky Jánost.

Vártuk, hogy egyházunknak ezen fényes és annyiszor tündöklő karbunkulusai, most is itt fognak ragyogni a buzgó processiónak zászlói alatt, — s magaviseletük s önmegtagadásukkal, az istentől elrugaszkodott egyéb garabonciás hitfeleinknek is példát adva, — nem mulasztják el azokat a kegyes életre serkenteni.

Egyszersmind vártuk azt, hogy a sok oldalról megdézsmáltatott és megvámoltatott egyháznak szöllőjében mint buzgó és hathatós kertészek olyan plántákat ültetendenek, a melyeknek áldástnyujtó árnyaiban az urnak pásztorai nem ilyen nagy töredem és nem ilyen nagy verélytekkel, hanem bú és gond nélkül lógathatják lábaikat.

Hanem hát ugy látszik, ezeknek a barátsága sem sokkal jobb mint a — fancsali feszületé.

Szóval csak tudják védelmezni a katholika anyaszentegyházat, hanem ha valaki azt találja közöttük kivakkantani, hogy most már tehát nyissuk is meg érte az erszényt, — akkor aztán usgyu foré! — egymásnak adják a kilincset.

Már pedig ilyen pogány helyzetben nem kívánhatja azt egy igaz hivő felebarátunk se, hogy az esztergomi basilika fizessen minden kiadást.

Pedig költség csak van mi nálunk is.

A tömjén is csak kerül egy kis pénzbe.

A szentelt viz is csak kóstál valamit.

No meg a szentelt gyertyát sem adják felebaráti csókért.

A szentelt ostya is több kiadást igényel, mióta a lisztet mindig steigerolják.

Aztán a ceremóniamester, — meg a harangozó, — a sok sekrestyés is kerül valamibe! — no meg vakuljon meg a nagyapátok! — mi sem élhetünk mindig az isten igéjével.

Tehát tetszik, nem tetszik keresztény atyámfiai! az most a jelszó, hogy fizess, — mert a szent igének hirdetése is csak ugy üdvösséges és ugy egésséges a szent atyákra nézve, ha ezért a kegyes fáradozásért jól megkenik őket, — nem ugyan munkával, mint sok bolond baloldali kivánná, — hanem szép ujdonat uj bankóval, a mint azt a tisztesség és a józan gondolkodás hozza magával.

Munkára és áldozatra fel tehát hiveim!

Lesz aztán kis mise, nagy mise, tömjénfüst, bünbocsánat, s más egyéb ezekhez hasonló menyei áldás annyi, hogy csak ugy megy széjjel tőle a vékonyatok.

A szent lélek kegyelme és szeretete, — meg a csikóbőrös kulacs legyen veletek, most és mindörökké Ámen!...

A polgári házasság és vallásegyenlőség tárgyalása előtt.

A magyar primásnak
Kaptam egy levelét,
Török János bátya
Irta a szövegét.
Szent Lonkay által
Lett expediálva.
Express hozta hozzám
Gábor ángyal szárnya.
Ablakomba tette
Vasárnap hajnalba..
Olvasd igazhivő!
Im itt a tartalma:

Az ur. Péter bá! mi lehet
Az a zajos lárma?
Mely idáig felhat
A meny kárpitjába.

Péter: Uram! Esztergamban
A pap urak zúgnak,
Érzik, hogy kifele
Áll vége a rudnak.
Polgári házasság
És a szabad vallás..
Menykőcsapás rájuk
S igen nagy kárvallás.
Ezt készül tárgyalni
A magyar parlament,
Ezért káromolnak
A papok odalent.

Az ur: Hisz ez dicső egy hir
Péter bá! mondhatom...
A zajgó papokat
Én majd szétugratom.
Polgári házasság
S szabad vallás ellen
Mi kifogásuk van?
Péter bá.. feleljen.

Péter: Jaj felséges uram!
Referálok róla.
Mit a papok féltnek
Nem más, mint a stóla,
Mely rettentőképen
Megfogy, megkevesbül! —
Ha ez a két törvény
Hajtatik keresztül.
Nem lesz majd requiem.
Nem lesz keresztelés:
Üres lesz a papzsák
S gyérül az esketés.
Ez furja ez bántja
A papoknak fejét..,
S azon tanakodnak
Mint vegyék elejét?

Az ur: Egyszerü a dolog
Péter bátya . . lássa —
Mert ha azt akarja
Az ország primása:
Hogy Irányi Dani
Törvény javaslata —
Ad grecas calendas
Tétessék ad acta . .
Ezt legbiztosabban
Ugy viheti végbe . .
Ha Trefort minisztert
(Minden héten egyszer)
Meghivja ebédre.

Egy váltóra.

Horánszky Nándor egy váltóért
Interpellálta Paupert;
De nem vala elég a háznak
Mit az igazügyér felelt.
És igazán megvallva már az
Kompromittáló lehete,..
Hogy az egész históriának
Oka... egy darab csemege.

Egy kis váltóláz.

Dr. Horgászdki: Önt talán a bécsi miseria bántja?

Patiens: Óh nem, inkább azt hiszem, hogy egy kis váltó-lázt kaptam.

Dr. Horgászdki: Szerencsétlen! csak nem a Kóhner váltójából csemegézett ön? No mindjárt rendelek egy kis purgatoriumot, mitöl kifogja adni.

Patiens: Éppén az a bajom doktor ur! hogy kiadtam (a váltót.)

Justice administrative.

X.. szatmári tanitó a fegyelmi eljárást igy gyakorolja alattvalói irányában. Interpelláljuk Pauler miniszter urat, valjon ez megegyeztethető e az igazságszolgáltatással?

Jó biztatás.

Potrohosdi: Ugyan bruder! hol soványkodtál el enyire?

Soványszki: Hol barátom? Hát a bécsi kiállitáson. Eredj csak fel, s kosztolj a magyar csárdából, egy hét alatt fogpiszkáló lesz belöled.

Szomoru nóta.

Fujja egy diurnista.

A korrogó has hirdeti a delet;
Mihaleknál immár teritenek:
De a szegény diurnistának
Senkise hoz ma elébe tálat.

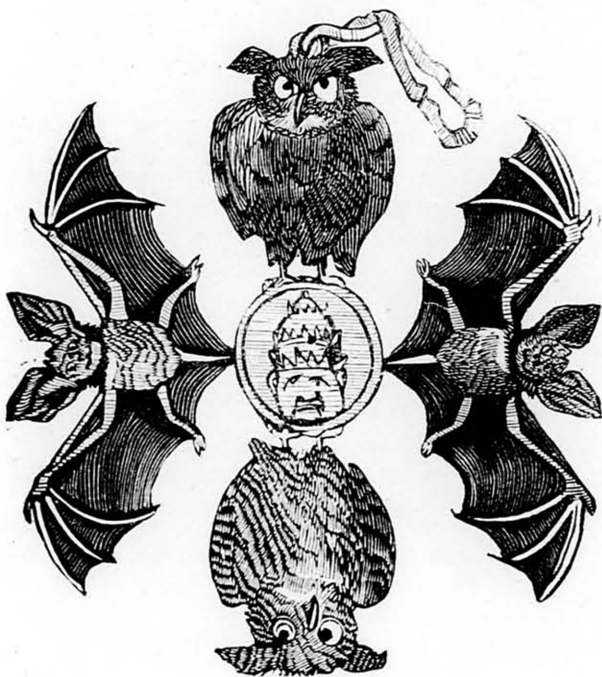
Könnyek potyognak a szemeimbül és
Tátong a szám, mint öt-hat arasznyi rés.
Kezem a polcrul könyvet óroz —
És szaladok vele a zsidóhoz.

Óh Corpus juris! vedd a bucsúszavam.
Böröd zsidónál már kiteritve van.
Ha csak táplálni szellemet tudsz,
Meggebed úgy a jurista corpus!

bet.

Kitüntetés.

Pius pápa ő csalhatatlansága értesülvén azon macska zenéről melyel szerelmes fia a csanádi püspök tiszteltetett meg a néptanitók egylete által, e feletti örömének azon apostoli ténye által adott kifejezést, hogy kinevezte Bonnáz püspök urat „a koldus levesosztóintézet“ quárdiánjává; felékesitvén őt egyszersmind az itt látható

Szent füles bagoly és szent denevér rendcsillaggal.

Levelezési lap.

Jókay Mór urnak Budapesten.

Uraságod a „Jövő század regénye“ cimü legujabb müvében több müszavakat magyarit, a többek közt e szót „strupirt“ — ekként ülteti át: „makutyi“.

Noha engem a gonosz világ leginkább Makutyi néven ismer, hanem azért az ellen, hogy én, az ön magyarositotta makutyi, az az strupirt volnék, kilenc élő gyermek ünnepélyesen tiltakozik.

Páter Makutyi,
földvári apát és plébános.

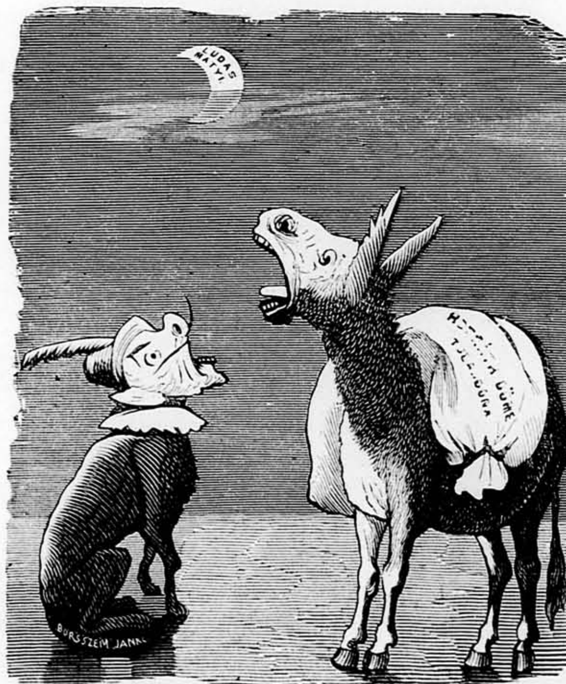
Numero zérus.

— Lopszem Jankóhoz. —

Bécsben ipad minden székét (mely azonban csak árnyék)
Bérbe vevén, ottan mind fizet a ki leül . . .
Magad is ily numero zérus vagy; bérbe vevének
S mily csoda! — pénzt akkor kapsz te, ha másra vi(c)zelsz.

Szerenád.

Mátyás deák és Borsszem Jankó csapja Ludas Matyinak.

Szabadkai fricskák.

Miska bácsi kesergő emlékirata a minisztériumhoz.

Excellentiás kormány! Főméltóságu miniszter urak! Legkegyelmesebb pártfogóim!!

Remegve nyulok azon feonótáriusi pennához, mely bokros érdemeim hosszu sorával fényes bizonyságot tett légyen már az által is, hogy a „passusok“ rendszeres forgalmazásánál sohasem tevésztette el kellő hatását.

Én nem voltam hivataloskodásom ideje alatt sohasem denuncians: mindazonáltal jelen aggkoromban midőn egyik lábomat a sirban érzem, és csak féllábon kisérhetem városi hatóságunk revolutionális tanácskozásait, nem tehetem, hogy hüségtelenségi titkot vigyek a másik világra; nem tehetem, hogy föl ne fedezzem Excellentiás uraságtok legkegyelmesebb szine előtt azon hallatlan merényletet, mely városunk mult haviközgyülésén elkövetve volt légyen, és azonképen az infidelitátisnak, mint voltaképen a perduellionisnak nótáját egyformán involválja magában.

És óhajtják- e tudni Excellentiás uraságtok a minden auctoritást és dignitást felforgató merénylet factorait? — Avagy óhajtják- e méginkább tudni azon legmagasabb személyeket, a kik ellen a kérdéses merénylet terveztetik?

Oh száradj ki kalamárisom! — Görbülj meg pennám, mielőtt a borzasztó esemény leirásához fognék!

Ugyanis Excellentiás uraságtok bizonyosan méltóztatnak tudni, hogy a fentebb hivatkozott gyülésen a pest-zimonyi vasut kérdése tárgyaltatván, országgyülési képviselőink — (Uram bocsásd meg bűnömet!) akarám mondani — a revolutionális balpárt képviselői fölkérették magukat, hogy beszéljenek; mert ők, mint népképviselők nekünk — mondom — nekünk! (nekem és feőispán vőmnek) számadással nem tartoznak. — Vakmerő elbizakodottság! . . . De most jön a legnagyobb merénylet! . . . Kijelentetttték solidariter, hogy ha a kérdéses vasutat nem hozzák Szabadkának: akkor — akkor — oh légy segitségemre Szent patronusom — Páter Szömörcsényi! — akkor „megbuktatják a minisztériumot“! . . . De nem ugy ám, hogy a vasuti kérdésben, a mi már magában is büntetést érdemlő rosz szándék; hanem ugy, hogy a minisztereket cylinderestől kidobják az országházból: Borzasztó!!!

Ha Excellentiás uraságtok felfogásom hitelességében méltóztatnának kételkedni: ugy méltóztassanak elolvasni a mi „Havi-napszámos krónikánk“ 5-ik füzetét, és lesz szerencséjük az én Máté öcsém — az almási kir. járásbiró hasonló felfogásával találkozni, a kinek judiciumában, valamint juridicai talentumában és praxisában annálkevesbbé lehet kételkedni, miután ő a 60-as években censurált, midőn diplomát kapni legnehezebb volt.

Miért is fölkérem Excellentiás uraságtokat, hogy nekünk vasutat ne adjanak mindaddig, mig balpárti képviselőink lesznek; mert különben odalesz minden auctoritásunk?

Végtére nem tehetem, hogy ne csodálkozzam a miatt, hogy a kir. főügyész ur, a ki azon a criminális gyülésen szintén jelen volt, a helyett, hogy a balpárti coripheusokat elfogatta volna, még inkább fraternizált velök.

Én már többször — nálunk a kaszinóban is nem egyszer mondottam: „ilyen eljárás mellett muszáj az országnak elveszni“.

Miska,
pens. senator.

Nem tanácsos az ördögöt a falra festeni.

A „napszámos krónika“ egy izben arra hitt fel bennünket, hogy ha viccelni akarunk: ugy tegyük azt egy „tisztességes lapban“. Mi megmaradtunk „Matyi“ mellett, — hanem találkozott más, a ki szót fogadott és az Antunovics testvérpárt a „Hon“ 99-ik számában, mint aféle jó katholikusokat, megbérmálta. — Sebaj! Hisz a bérmálást egyszernél többször is lehet fölvenni. — Vajjon tisztességes-e a „Hon“?!

Tiltakozás.

Miután az én „napszámos krónikám“ 5-ik füzetének 72. lapján magam is beismerem, hogy a „nagy hajka hátunk mögötti szóbeli gyanusitásokkal lett megkezdve: a papok zsoldjában áll az I nőegylet s mindazok, kik azt pártfogolják“, s miután magam is egyike vagyok az egylet telivérü pártfogóinak: ennélfogva a „Hon“ 99-ik számában megjelent szabadkai cikk azon kitétele ellen, mely szerint: a rosz világ arról gyanusit, hogy követválasztáskor érseki pénzen korteskedtem... ünnepélyesen tiltakozom, s azon „gyanusitást“, melyet csakis a „Hon“ levelezője koholhatott, mint az „aljas rágalomnak ne továbbját visszautasitom“.*)

Szikra Matyó d'Antunovics,
rokkásmáriai vitéz és kir. járásbiró.

Igazolás.

A fenebbi tiltakozás alapján bizonyitjuk, hogy a „Hon“ pogány cikkének nincs igaza; mert An-

*) Erről is nehéz volna: gunyt nem irni!
Szerk.

tunovits M. kir. járásbiró nem érseki pénzen, hanem „más pénzen“ azaz: a maga pénzén korteskedett, épen ugy, mint korteskedett a balpárt orosz és porosz pénzeken.

Pünkelesz, m. k.
Szimkelesz, m. k.

Ajánlkozás.

Mindazon jámbor polgárok, a kik vagyonuk biztositása tekintetéből nem kivierundzwanzigoló, hanem „bevierundzwanzigoló“ testamentumot akarnak kanyarittatni, csakis engem alulirottat keressenek meg. — Hitelességem iránti conduitelisztám megtekinthető P. A. egykori megyei főnöknél.

Guszti.
Advocat in loco,
Grundherr in Rohitsch.

Talányok megfejtése.

Miért kételkedik Szikra Matyó Vály B. barátunk elvhűségén? — Mert a polgármesteruél ebédelt. Be kár volt az Antunovics familiát is be nem invitálni! — Akkor legalább meg lett volna kimélve L... neckert atyus Louis öcsénk szemrehányásától. Ki tehet arról, hogy Louis nagyon szereti a „tutti fruttit“.

Miért nem találhatja fel a „napszámos krónika“ követünk beszédeit az országgyülési naplóban? — Mert az előbbeni követek az országgyülési naplókat elárasztották beszédeikkel.

Miért „iszonyatos irályu“ a B. Hiradó △ jegyü cikke? — Mert Szikra Matyó d'Antunovics diákul gondolkodik, németül álmodik és chinai magyarsággal ir.

Hogyan kellett volna intézkedni városi közgyülésünknek a vasuti kérdésben? Ugy, a mint Szikra Matyó d'Antunovics az ő „napszámos krónikájában“ javalja, t. i. akkép kellett volna intézkedni, hogy másképp kellett volna intézkedni.

Minő alapon akar bejutni Szikra Matyó az országházba? Azon „erkölcsi alapon“, melyen Antunovits Mátyás, mint kölcsönadószedő Bachhuszár „manoeuvrirozott“. — És minő uton? Aminőn az almási járásbiró „koncsorog“. — Segitse meg rokkás patrónája!

Jó egészséget!

Anonymus Pünkelesz,
Synonymus Szimkelesz,
közösügyes patrioták.

Kivonat a földrajzból.

Néz Veszprém vármegye
A papok zsákjára...
A jobbpártnak pedig
Rosz kormányzására —
Itt Palota! Pápa!
Itt van Csesznek vára —
Nem találsz itt földi
Magyar alkotmányra.

Hozzá méltó legyen.

A legujabban hullott rendjel eső, a dekorációk és titulusok osztogatása alkalmával Salamon E... izráelfia is magyar nemessé qualifikáltatván, tudtára adatott a cselédségnek, hogy ez eddigi tekintetes ur, nagyságos ur lett.

Az uj nagyságos ur, az öröm miatt e, hogy kutya bőrt kapott a jubőr helyett, vagy pedig nagy uri affectacioból vagy pláne a bécsi Keppich és Placht-féle schvindlerek bukása folytán szenvedett börzei vereség miatt — azt már bajos lenne meghatározni, elég az hozzá hogy beteg lőn.

Salamon nagysága tehát nem mehetvén ki ezuttal gazdagságába, melyet ezelőtt minden héten meglátogatott és ahol családja is kint lakott, behivatja János kocsisát egy obsitos exhuszárt, ki régi és hü cselédje volt már évektől óta s mondja neki:

„Hallod e the Jáuos!

— Hallom nagyságos uram! —

„The egy becsölletes khucsis ember vagy, én azt akharum, hogy' the belülled or legyen, nem the hanem moga legyen, én mogát khinevezem espánnak az oradalomba „Nü János! hát lesz moga espán?“

— Leszek biz én nagyságos uram! —

„No hát János! menjen khi must moga a gazdaságba, irja meg hogy áll a repche, legyen ott a gyopju nyirásnál s az egész gozdaság állásárul irjon nekem moga egy levelet, mint egy espán. Érthi moga János“?

— Igen is értem nogyságos uram.

„Hanem' János! thodja moga irni.“

— Majd meg próbálom nagyságos uram. —

„De János ollanos legyen a levél tartalma, mint hozzám nogyságos urhoz méltó — minden benne legyen érthi moga János?“

— Igen is értem nagyságos uram! meglássa, tudom én a titulációt. —

János kocsis vagy is az uj espán aztán kiment az uradalomba, megnézvén a gazdaság állását, ilyen levelet komponált urához:

„Reportálom a nagyságos urnak, hogy a mint berukkoltam a gazdaságba, a Mari szakácsné ifjaszonyt a teens kanász Miska urfival együtt kaptam. Majd

kitörte őket a nyavalya, midőn megtudták, hogy én vagyok az espán urok.

Nina kisasszony szoba leánynak egy lisztes zsákféle svalizsértiszt kurizál, ki az alsó tagba kovártélyozta be magát. A nagyságos asszonyom ezt igen aprehendálja és Nina kisasszony szobaleányt elakarja csapni a háztul.

A kis nagyságos Kóbi urfi nem hágy békét a lúfarkának, mindig kitépi ostorcsapónak.

Panna madám szolgálót tegnap megrugta a borjadzó kajlatehén.

Bandi nemzetes csikós gazduramnak Ferke legény bojtára ma hajnalba ellábolt azzal a két sárga csikóval, mit nagyságos uram az abonyi vásáron vett 800. forintért, most már ütheti bottal a nyomát a vármegye.

Az öreg Márton első béres ökigyelme pedig beleesett tegnap estve a meszes gödörbe, mert hát részeg volt mint a disznó. Egyébb baja nem esett, csak a jobb karja csuklója ment ki a helyéből.

Á birkákat hónap fogjuk nyírni. A buzát egy kicsit megfogta a rozsda, a repcének csak fele fagyott el, 40 birka elhalt kholerában, különben semmi bajunk, istennek hál' egészségesek vagyunk mindnyájan, csak a Samu bika van döglőfélen, melyhez hasonló egészséget kivánunk nagyságos uramnak is mind közönségesen.

János,
espán.

Szent Orbánhoz.

Szervác, Pongrác és Bonifác
Ez a három fagyos szent —
Egy kis fagygyal, nagy haraggal,
Hála isten, már elment.
Szent Orbán, te következel!
S ha bőrödből kivetkezel,
Örül annak a gazda.

De a százesztendős naptár
E napra fagyot diktál.
Orbán, te határainkra
Mindig ördögöt hivtál.
Hogy mersz olyan szentnek lenni,
Ki előtt a vetés semmi,
S gyenge hajtás is megfagy?

Lám, ott guggol szent Benedek,
Ki zsákban hoz meleget...
Mintaképül választani
Őt kellett volna neked.
Könyörögj szent Anna asszony,
S Porciunkula kisasszony
Hogy kegyelmezzen nekünk!

Tokaj, Somlyó fohászkodnak
Füstölög a tetejük.
Óh gondold meg, hogy te rajtad
Hány tőkének sorsa függ!
Ne nézz a bécsi börzére,
Hol sok gründernek vesztére
Minden tőke oda lett!

S ha még sem birnád legyőzni
Fagyasztó hajlamodat,
Uri tököt s gyönge indát
Rágjon el mérges fogad.
Goda, Sáry, Szent Lonkay,
Szeniczei és Ágai...
Nem lesz értük semmi kár!

Zsiga pósta.

Lássuk hát a medvét.

Pepó rajzolónak: Vagy sziveskedjék ön szerkesztőségünket felkeresni, vagy pedig velünk lakását tudatni.

M.. Sándornak Székesfehérvárott: A „vértesi rablóbanda" cimü hősköltemény, melyet ön a Matyinak is beküldött közlés végett, kitatarozva és kinyujtva megjelent az Üstökös 21-ik számában. A Matyi tehát nem instál a mócsingból.

M.-nek Vácra: Ön a Borsszem Jankó előtt ugy mutatta be magát, mint a Matyi munkatársa.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.